

amore proprio. 6. Ex superbia, & vani amoris complacentia: quin ipsa etiam humiliatio saepe superbiam spirat: hic Pharisaeus gratias agit Deo, quod non sit sicut ceteri hominum, sed hoc tantum facit, ut sub humilitatis specie laudem suam tanto exemplar debuccinaret. S. Augustinus ait: *Ascendit quidem orans, noluit autem Deum rogare, sed se laudare.* Eccl. Vide Barz. Scrm. 26. n. 15, & sequent.

In statu peccati mortali opera bona non sunt omittenda.

2. *Jejuno bis in Sabbato, decimas decimas do annuum que possideo.* Eccl. Luc. 18. Inter infelicitates peccatoris illa certe maxima est, quod in statu peccati constitutus nullo opus meritorium operari possit. Ego quod ore, jejundet, elemosynas large distribuat, tamen haec opera, ut in oculis hominum sint laudabilia, coram Deo nullius sunt meriti, quia Dei gratia deest: *Si distribuere in cibos pauperum omnes facultates meas, caritatem autem non habuero, nihil mihi prodest.* Sunt opera mortua sine vita, sunt palea sine tritico, sunt ignis fatuus, lucet non urit, sunt bombardae sine globo, strepitum faciunt non effectum. Si ita est, cogitat peccator, praestat otiosi, dormire, & genio indulgere, quam bona opera exercere! Valete praes, jejuna, elemosynas! Falleris miser! per Dei amorem te rogo, ne desinas operari bene; quamvis enim opera tua ad Dei gratiam & caeli meritum nil prosint, tamen alias, ea quae magnas tibi afferunt utilitates! Percipe quales. 1. Conducunt ad *Temporalium consecutionem!* propter opera mortua Deus tibi auget bona fortune, familiam locupletat, periculosa agris tempestatem avertit, aliaque bona tibi confert, quae tu ipse tanti aestimas, ut illa aeternae salutis praeferas; sic Deus olim Romane Republicae justitiam mundi imperio coronavit, & hodie dum haereticorum, & infidelium opera bona terrena prosperitate compensat; quia etiam imagines bonorum operum, sicut Pater amat filii sui depictam imaginem. 2. Bona opera mere naturalia conducunt ad *Dispositionem ad gratiam,* & sunt media, quae prodesse possunt ad penitentiam & conversionem. Ideo Salvator in Evangelio cuidam Scribae sinistra cum intentione interroganti respondit: *Non es longe a regno Dei!* fax recte extinguit, & adhuc fumigans facilius reaccenditur, quam quae diu jam frigescit: ita peccator, qui

bonis studet operibus, facilius ad frugem reducit, quam qui ab omni bono opere abstinentes frigescit, &c. 3. Opera in statu peccati perfecta conducunt ad *assuetudinem bonorum operum.* Verum in statu peccati non aperit ostium, sed tamen exemplar praebet secundum quod alia ex ferro, quae aperiatur, fabricari possit: ita orationes, elemosynae, & alia opera, quae peccatores faciunt, sunt forma, juxta quam ipsa opera deinde facilius, sed majori valore a peccatoribus jam penitentibus peraguntur, &c. Quapropter caveat peccator, ne solitas devotiones, dum in miserando statu peccati vivit, intermitat, ut viam sibi pareat, per penitentiam redeundi ad Deum. Vide P. Segneri Homo Christ. part. 2. Discursu 13. a. n. 14. & seq. Item Vide Tit. Opera bona, &c.

Humilitas homini necessaria est convernens.

3. *Non sum sicut ceteri hominum.* Luc. 18. Quis non indignetur fastuoso throno: a Deo vult auxilia & gratias emendicare, & se fastuosa cervice super omnes homines virtute emineret gloriatur: quid hoc est aliud, ait S. Bernardus, quam quod Pharisaeus hic stipem mendicantis, manus divitiis & auro-plenas ostendat. Econtra humillimus publicanus ne accedere quidem ausus ad altare misericordiam Dei super sua peccata implorans, justificationis gratiam secum in domum reportat. O Mundana pectora! mementote, quod superbia Luciferum ex caelo deiecerit: *Similis ero Altissimo!* Mementote, quod superbia Adamum ex paradiso expulerit: *Eratis sicut Dei!* Humilliamini coram Deo caeli & terra, atque in nihilum vestrum abjecti misericordiam implorate! causas autem humilitationis, mi Christiane, in teipso invenis innumeras: *Humiliatio tua in medio tui.* Enumeremus triplicem causam! 1. Memento, quis ante tempus fueris? Ante quinquaginta aut sexaginta annos purum nihilum; ex hoc Dei Misericordiam extractus, & creatus, in infantia quam inutilis & imbecillus! Baptismalem innocentiam, quam cito perdidisti, jam servus fatuus factus, & ad ignem infernalem destinatus antequam puerum exulis. 2. Memento quis jam modo sis? Dei Misericordiam & statu peccati crepus quam ingratus te exhibes liberatori tuo? quomodo respondes Domino tuo, quae industria studes intellectum aeternis ven-

ita

firatibus, memoriam Dei beneficiis, voluntatem virtutibus excolere? Nullus est fervor tuus, nullum desiderium fervendi Deo, ita, ut potius servias cupiditatibus, vanus, iracundus, impatiens, & ad quodcumque genus peccati propensus. 3. Memento, qualis futurus sis deinceps! an divinare potes, quid tecum futurum sit? vidimus nutare columnas firmamenti, imo & prolabi; quid de te fiet arundine fragilis, quae ad omnem ventum se inclinat? unde scis, quomodo sis moriturus, & post mortem quo perventurus? O mi homo, causas habes innumerabiles, te corde, ore, & opere profundissime humiliandi. Vide Mansi hac Dom. v. 14. n. 6. Item P. Segneri *Manna* an. 4. Martii n. 1. & seq. Item Tit. Humilitas.

Dominica XI. post Pentecosten.

De fine Dei, propter quem dedit homini usum loquela.

1. *Solutum est vinculum linguae ejus, & loquebatur recte.* Marc. 7. Non puto praestantius encomium de homine Christiano deprædicari posse, quam illud: *Loquebatur recte!* lingua enim sensus, & membrum est millenis erroribus praeter ceteris obnoxium? ideo Christus Dominus sanans hodie mutum: *Expuens...* *Et in caelum suspiciens ingemuit;* quia in hac unica lingua, innumerabilia peccata & errores intus est; hinc S. Bernardus ait: *O Bone Deus! excruciaris mille tormentis, & non gemis nunc autem ad linguam solutionem gemis: esse tibi impiorum lingua severior omni mortis telo!* Vide Trauer Gallus cant. fol. 964. Quomodo ergo corrigendi sunt errores! quomodo usurpanda lingua, ut loquatur recte? Hoc desumendum est ex triplici fine, propter quem Dominus Deus homini loquelam dedit, prout explicat Cardinalis Hugo. Audiamus! 1. Loquela data est ad *Laudandum Deum!* Deus ab omni aeternitate in omnem aeternitatem ex seipso felix nullius quidem obsequio indiget, nihilominus dignus est, ut omnium Angelorum & hominum cordibus ametur, & linguis laudetur: praeterea summae gratitudinis lex exigit, ut grates illi rependamus infinitas pro Beneficio creationis, redemptionis, conservationis, aliisque innumeris, &c. 2. Loquela data est ad *edificandum proximum!* quilibet Christianus operam conferat, ut proximo pia monita & consilia ad salutem suggerat, ad virtutem

extimulet, & a vitiis retrahat. &c. 3. Loquela data est ad *consolandum seipsum.* Idque facere cum profundissima humilitate quilibet Christianus debet, non tantum coram Deo, sed & coram ejus Vicario, accusando se contrito corde de omnibus peccatis. &c. Vide Barz. ferm. 22. n. 28. Homo triplici modo debet esse bene dispositus, ad Deum, ad proximum, & ad seipsum; igitur verba illius ad hunc triplicem finem debent esse ordinata. *Qui prophetae hominibus loquitur ad edificationem, ad exhortationem, & consolationem.* Vide P. Segneri *Manna* an. 26. Junii. n. 3.

Quomodo, & quibus observari observandus peccator converti debeat ad Deum.

2. *Adducunt ei sordum & mutum.* Marc. 7. Prodigiosa sanatio surdi & muti cum omnibus circumstantiis & ceremoniis, allegorice significat, quid faciendum sit homini peccatori serio ad Deum se convertere volenti; sicut enim Divinus Redemptor miserum hominem duxit foras de turba, digitum in aures ejus inseruit, caelum ingemiscendo suscepit, & demum per vocem Epheta loquelam ei praecipit; ita pariformiter peccator serio converti desiderans: 1. *Duci debet sorsum de turba,* id est, a mundanis confortiis, ab occasionibus, & periculosis familiaritatibus ante omnia separandus est. Sicut enim separanda est palea ab igne, ne novum oritur incendium: ita verus penitentem malam societatem fugere debet, ne contrahat de novo contagionem peccati. 2. *Digitus Dei in aures illius inserendus est;* id est, humiliter implorare debet gratiam Spiritus Sancti, qui per digitum Dei intelligitur, & quidem gratiam illuminativam intellectus, ut agnoscat gravitatem peccati, & gratiam mortem Voluntatis, ut illud serio desitetur. 3. *Susplicere & ingemiscere debet in caelum;* id est, Misericordiam Dei implorare, & indulgentiam per merita Christi confidenter sperare. 4. *Vocem Epheta sibi commendatam habeat,* & in confessione intima arcana conscientiae aperiat: deinceps vero in consorcio humano lingua ita utatur, ut observet monitum Spiritus Sancti: *Verbis tuis facito stateram,* id est, prout explicat S. Ambrosius, *ut sit gravitas in sensu, in sermone pondus, & in verbis modus.* Vide Speranzam punct. 115. Item Balsamum in Melitae, hac Dom. n. 2.

De Clau. Specul. univers. Pars III.

Esse surdum & mutum nocentissimum malum est in Superioribus.

3. *Adducunt ei surdum & mutum.* Marc. 7. Homo surdus & mutus in sensu physico inutile pondus terræ est, nec sibi, nec aliis prodest. Verum si in sensu morali surdus & mutus, adhuc infelicitior est, quia non tantum ad nihil prodest, sed insuper noceat, præsertim si hoc utrumque vitium inhæreat Superiori, qui ex officio debet esse auritus, & eloquens, non est descriptus facile, quanta damna & sibi & aliis irroget. Utinam hæc damna possem energie explicare! 1. Ponamus Superiorem, quales sunt Magistratus, Patres-familias, Judices & alii, esse surdum, ita, ut subditorum vitia ignoret, aut studio ignoret affectet, aut etiam ea, quæ fideles delatores ipsi insinuunt, audire recusat, quid sit? delinquentes sunt impudenciores, & majori cum audacia repetunt impunita scelera: Absalon quare ausus est contra Patrem rebellare? quia in aliis delictis, uti in fratricidio Ammonis a Patre non fuit punitus: ideo ait S. Chrysostomus: *semper scelera, dum non videntur, crescunt, & in augmenta facinorum profilitur, quoties secuta impunitate delinquitur.* 2. Ponamus Superiorem esse mutum, & ad delicta subditorum, etiam ea quæ pæbene novit, profus elinguem, quid sit? scelera, quæ non corriguntur, nec castigantur, quotidie magis crescunt, & per modum contagionis multiplicantur, ita ut ait Bernardus: *Impunitas incurrit soboles, insolentia mater, radix impudentiæ, transgressio nutritrix.* Et Seneca: *Vitia transmittit ad posteros, qui præsentibus culpis ignoscit.* Si archiater non fecat, & urit, carcinoma crescere facit. Vide Barz. ferm. 34. §. 6. n. 14. Item ferm. 35. n. 31.

Dominica XII. post Pentecosten.

De signis serie Dilectionis Dei.

1. **D**iliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Luc. 10. Quod quis impensius amat, tanto sollicitius custodit, & quo magis estimat, eo acerbius fert illius æluram. Praxiteles statuarius cum ipso falso diceretur, sua artificia una cum deo fuisse incendio contumita, præ ceteris deploravit suam Cupidinis, quia hæc præ aliis omnibus arte factis estimavit. Eundem ordinem observavit Jacob,

cum itinerans ex Mesopotamia, armatum fratrem Esau in se, suosque irruentem vidit; quos enim præ ceteris incolentes voluit, a furore magis removit, & in medium agmen recepit. (Vide Barz. ferm. 24. n. 12. & 13.) Videamus, quid tu, mi Christiane, & quomodo Deum diligas, ejusque gratiam magis quam res tuas custodias: (Vide Ibidem §. 2. & seq.) 1. Diligere Deum est legem illius custodire, prout Rex David de seipso fatetur: *Habeo legem tuam in medio cordis mei, & ita habeo in corde meo conclusam, ut si quis lædere vellet legem, prius necesse haberet lædere cor meum, & me occidere.* (Vide S. Speranzam punct. 117.) Quomodo tu, mi Christiane, legem Dei amas? Habeo illam, inquis, in corde meo! sed aliud est, habere illam in medio cordis, aliud habere in angulo cordis, Saul in extrema parte civitatis unctus est, & ideo regale unctio-nis dignitatem facile perdidit: ita qui legem Dei non in medio cordis, sed in angulo cordis tenent, facile illam perdunt: venit aliquis respectus humanus, venit occasio prava, & legem caritatis, & castitatis ex angulo cordis expellunt. (Vide S. Speranzam punct. 117.) 2. Diligere Deum, est Deum præhabere creatis omnibus, & malle vitam, omnesque possessiones, quam Dei gratiam amittere. An ita comparas es, mi Christiane? Eheu! quoties temporale lucrum, vanum honorem, amicitiam patroni, fortunam, & canes Deo, ejusque gratiæ prætulisti! 3. Diligere Deum est illi toto corde servire, & obsequia etiam ardua, cum proprio suo incommodo præstare. An id fecisti, mi Christiane? O quot luc, qui tantum dimidio corde Deum amantes in servitute Dei statim fatigantur! non ipsi arduum est cum Apostolo Petro tota nocte laborare pro piscatu, arduum autem statim videtur, in horto Gethsemani una hora cum Christo vigilare, &c. Vide Tit. Caritas Dei, Tepiditas, &c.

De iis, qui temere Deum tentare audent.

2. **Q**uidam Legis peritus surrexit tentans illum. Gentilium quidam dubitans de Divinitate sui idoli passentem, seu viculam occulte in manum sumpsit, accedenteque statuam idoli interroga it: *Audi Jupiter, si Deus es, dic mihi, an id, quod manu teneo, est aliquid vivum, aut mortuum? & cogitabat secum ipso, si respondeat idolum esse aliquid vivum, una statim*

statim compressione manus exanimabatur! si aut, esse aliquid mortuum, avem avolare libere permittam, & sic mentietur idolum quicquid dixerit. Respondit autem diabolus ex idolo: *Prout vis! id est, potes habere vivum, aut mortuum, prout tua tibi malitia suggererit, & sic elusit tentatoris vastitatem.* Eadem vastitæ malignissimi Pharisei tentant Christum Dominum, ut caperent eum in sermone; hodie iterum accedit unus, interrogando, quid faciendo vitam æternam possidebo? non desiderio, aut amore salutis id fecit, sed ut responsum Christi carpere, & in sensum alienum, cum ejus diffamatione detorqueere possit. Quæro jam, an hodie dum dantur eiusmodi tentatores Dei? Dantur utique! quinam sunt illi! 1. Qui occasiones prævas frequentare non desunt, & tamen sperant, se sine peccato evasuros! habent ab experientia, se decies, vigies, & sæpius peccasse, & tamen hodie putant, se gigantes fore invincibiles! fallunt, & fallunt! arundines erunt, ad primum ventum mobiles! &c. (Vide Tit. occasio mala!) 2. Deum tentant, qui semper male viventes, bonum finem sibi promittunt. Decipiuntur! Mors est Echo vite! qui clamat in sylvam *Non non!* non potest ab Echo expectare responsum, *Ita ita!* &c. (Vide Tit. Mors.) 3. Tentant Deum, qui differunt de die in diem, & demum ad ipsa mortis confinia penitentiam, & tamen Misericordiam expectant. Falluntur miseri! Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, intrabit in regnum celorum; Exemplum boni latronis non est deducendum in consequentiam! &c. (Vide Tit. Misericordia Dei! Peccator inveteratus! &c.)

De Regulis caritatis proximi.

3. **D**iliges Dominum Deum tuum. & proximum sicut te ipsum. Luc. 10. Non potest procul abesse ultima mundi tempora, quia inter signa adventus Filii hominis oraculum Divinum etiam illud ponit, quod *refrigeret caritas, multorum!* quid autem aperit hodie, quid manifestus in mundo, quam caritatem inopuisse, refrigerasse, desisse. Initio Ecclesiæ erat Christianis cor unum & anima una, nunc unus Christianus habet duplex cor, calidum erga se, & frigidum erga proximos, perit antiqua sinceritas, extincta est fidelitas, exolat mutus amor: his successit ambitio, invidentia, mendacitas, & ca-

lamiandi pruritus? ille habetur pro homine altitudo & ingenioso, qui fratrem supplantare, denigrare, & decipere dexterrime caller: nil suaverit amplius de observantia Legis: Diliges proximum tuum, sape canis tenerius amatur quam frater! Conabor ergo resuscitare extinctum ignem caritatis! clamabo vociferans ad ravim usque: diliges proximum tuum, regulas dabo vel invitis, quomodo diligendus sit proximus; non enim ideo desit lex obligare, quia desit observari. 1. Regula sonat: Diliges proximum sicut teipsum, consequenter eius mala veluti tua senties, ejus famam sicut tuam tuæ, ejus decessus sicut tuos velare debes. Quid autem sit? cheu! oppressus magis opprimetur, diffamatus magis diffamatur, calamitosus nova calamitate obruitur. 2. Regula caritatis sic habet: Diliges proximum, quicquid vicissim ab ipso diligi cupis. Prædicte loquendo! vides pauperem? cogita, si ego pauper essem, & iste dives, vellem ut iste pauperari meæ liberali munere succurreret! Vides ægrotum? cogita si ego hac ægitudine laborarem, cuperem ab aliis visitandum, consolandum, medicinas parando adjuvari. Vides misericordiam persecutionem afflictum? cogita, & iterum ad teipsum argumentare, dein conclude: ergo æquum est ex lege caritatis, ut & ego misero succurram &c. 3. Regula est: Diliges proximum, sicut Christus Dominus nos dilexit! ille autem dilexit sine nostro merito, sine suo commodo, imo cum vite suæ dispendio! &c. O Caritas ubi es? O ultima tempora! Vide Fabri Nepveu Cogit. Christian. 24. Maji.

Dominica XIII. post Pentecosten.

De ingratitude hominis erga Deum.

1. **N**onno decem mandati sunt, & novem ubi sunt. Luc. 17. Quæstio non inutilis proponi potest, cur Dominus Deus virtutem gratitudinis non expressa Legge præceperit, & vitium ingritudinis expressa Legge prohibuerit, eo modo, quo in aliis virtutibus, & oppositis vitis fecit? Respondedo, quia Lex ipsa naturæ gratitudinem erga Benefactores congenitio lumine cordibus nostris impressit, & horror naturalis vitium ingritudinis nobis abominabile facit, hinc ipsa etiam animalia ratione carentia erga suos benefactores gratitudinem spirant, prout innumeræ testantur historię, & contra in-

V. 4. grati-

gratitudinem axioma inolevit: Ingrato nihil monstrosius. Et tamen, quid in mundo frequentius monstroso hoc scelere tam erga Deum, quam erga homines. Discarous abominari hoc scelus, audiamus illius gradus. 1. Magna est Ingratitudo, beneficis grates non rependere, ipsique Deo O. M. incuriosa, & detestabilis: Mirabile est, quod de gratitudine Adami noviter creati erga Deum Creatorem nihil legatur in Scriptura: vidit se esse hominem, qui ante pauca momenta fuit nihilum! vidit se sensibus corporis, & potentis animæ præditum! debuisse in genia procidere, & intensissimo amoris acelu laudare Deum factorem suum, & tamen nihil de hoc legitur! ideo forsitan a Deo derelictus est, ut primo vetiti elus peccato & se & totum humanum genus infelix redderit. Sic Deus punit ingratitude. 2. Major est ingratitude beneficis oblivisci, aut vilipendere! Aratores Aegypti nunquam caelum aspiciunt, quia agri eorum non a pluviiis (quæ in Aegypto non dantur) sed exundatione Nilii fluminis humectantur. Quid sit in nostra patria, ubi salutaris pluvias, & agrorum fertilitatem a Deo expectamus: pauci sunt, qui caelum suspiciunt, multo vero, qui blasphemias & juramenta tanquam lapides fursum contra Deum ejaculantur, qui deo multiplicato grandine e nubibus in capita nostra relabuntur. 3. Maxima ingratitude est beneficis contra Deum benefactorem injuriose abuti: Et tamen quoties, proh dolor! id fit? unus bonum ingenium ad inopia & scurrilitates, alter sanitatem corporis ad decumanas ebrietates, tertius divitias ad luxum & luxuriam, alii alia dona Dei ad injuriam dantis pessime usurpant! quid mirum, si Dominus Deus illis in pecunia hac dona admittat, cum in modum, quo Regi Ezechie ademic sanitatem, quia pro victoria ab hostibus reportata gratias non egit. &c. Vide Speranzam punct. 156. Item P. Segneri Magna an. 8. Martii. Item Tit. Gratitudo, lagratitudo! &c.

De Beneficiis negativis Dei & gratitudinis pro his debita.

2. Non est inventus, qui daret gloriam Deo. Luc. 17. Gratitudo virtus est, qua homo Deo Benefactori vel Patrono ob beneficia accepta ad mutua obsequia, debitamque venerationem obstringitur. Beneficia autem hæc sunt duplicis generis. Positiva & Negativa: Po-

sitiva sunt, quibus homo bono aliquo insigni & æstimabili donatur, qualia sunt Beneficium creationis, redemptionis, conservationis; beneficium firmæ valetudinis, nobilitatis, perspicacis ingenii, divitiarum, & quæ sunt similia. Negativa sunt, quibus Homo a malis tam corporis, quam animæ benigna Dei Providentia præservatur. Jam quod Divino Benefactori pro primis illis, quæ positiva vocare placent, quotidie a Christianis gratias rependant, non dubito! quis autem est, qui pro secundis illis gratum se exhibeat? certe paucissimi. Patere, mi Christiane, ut gratitudinis erga Deum, tam circa mala corporis quam animæ te commonefaciam! 1. Circumspice orbem universam, numerata si potes, pauperes & ærumnatos, qui esurie, & inopia, & quidem non sua malitia, aut negligentia, sed bello, furto, incendio, aut alio infortunio premuntur. Cur tu in opibus & divitiis commode vivis, qui forsitan plurimum scelorum, quam illi omnes, coram Deo reus es? Ulterius perlustra carceres, nosocomia, domos & plateas, quot innumerabiles invenies miseros, captivos, agrotos, lufcos, claudos, cæcos, paralyticos compluribus annis lecto affixos! cur te non eadem, aut simili calamitas corporis invasit? &c. 2. Loquamur de malis animæ! quot sunt homines facti, amentes, catenis illigati, sine intellectu vix brutis meliores? cur tu compositionis humanam vitam agis? Denique aspice miseros peccatores, qui ab uno scelere in aliud prolapsi, & pessima consuetudine obruti, in continuo æternæ damnationis periculo versantur. Cur tu tranquilla conscientia, Dei gratia frueris? Nempè id omne debes Beneficentissimo Deo, qui ab his malis omnibus, a tentationibus, ab occasionibus paterne te custodivit? &c. Quid sequitur? Illud sequitur, quod pro Beneficiis non solum positivis, sed etiam negativis, summa cum gratitudine Deum laudare debes; non enim est malum in mundo, quod non & te invadere potuisset, nisi Deus te protexisset. &c.

Deus tanto magis amandus, quanto impudentius offenditur a peccatoribus.

3. Non est inventus, qui daret gloriam Deo. Deus tam in seipso, quam erga nos infinite bonus est! in seipso, quia ab omni æternitate in omnem æternitatem felix, nullius creature obsequio indigens, potuisset loco hominum, totidem Angelos ad suum servitium creare. Ergo nos; quia quicquid boni habemus, a Deo

bono

bonorum omnium fonte habemus; ille creavit, redemit, justificavit nos: in illo vivimus, movemur & sumus, ab illo nutrimur, conservari, & salvari debemus. Hac sunt motiva, propter quæ Divinam Majestatem adorare, illique servire tenemur. Sed his motivis addam hodie novum, quod forsitan nunquam advertistis. Audite! Servire, & illum nos Christiani amare debemus, quia pauci sunt, qui illi serviunt, & amant; imo innumerabiliter plures, qui illum offendunt & inhonorant. 1. Sunt miliones infidelium, idololatrarum, Turcarum, & gentilium, qui Deum non agnoscunt, illique boves, vitulos, & monstrosissima simulacra, imo etiam Lunam, & Machumetem præferunt. 2. Sunt miliones Judæorum, qui Christum Redemptorem implacabili odio tantum in se, quam in suis imaginibus, imo etiam in SS. Eucharistia persequuntur, uti horribiles narrat historiz. 3. Sunt miliones hæreticorum, qui verbum illius corrumpunt, legem contemnunt, & sibi ipsis vivendi normam, a Deo nunquam approbatam pertinaciter confingunt. 4. Sunt miliones peccatorum inter ipsos Christianos, qui voluptatibus mundi potius quam Deo servant. &c. Igitur, mi Christiane, ut Deo tot injuriarum compensentur, decerne, ex toto corde, tanto ardentius diligere Deum, quanto plures habet adversarios, & inimicos. &c. Vide Tit. Idololatraz, Judæi, Hæretici, Peccator &c.

Dominica XIV. post Pentecosten.

Non est possibile dimidio corde Deo servire.

1. Nemo potest duobus Dominis servire. Matth. 6. Samaritani ex Assyria gentili regione translati Samariam, simul Deum Israelis, & Deos Assyriorum colere volebant, putantes, utrumque Deum sibi propitium fore, si hunc ante prandium, alterum post prandium adorarent. Ita multi dantur Christiani; ambidexteri, & tepidi, qui ita volunt servire Deo, ut non offendant diabolum, volunt mundi deliciis & simul Dei gratia frui, volunt hic gaudere cum sæculo, & ibi regnare cum Christo. Verum falluntur miseri, quibus exprobrat hodiernum Evangelium: Nemo potest duobus Dominis servire &c. Audiamus rationes hujus impossibilitatis. 1. Illi semel Christiani, qui dimidio tantum corde Deo servire cupiunt, altero dimidio carni, mundo, demoni, in periculoso fore

statu versantur, quam pessimi peccatores; hi enim sæpe ex ipsa deformitate suorum scelorum convertuntur, dicente Propheta: Arguit te malitia tua. At illi bonis, quæ agunt, confisi, secure in peccatis vivunt: sicut piscator piscet hamum ita dæmon sæpe funem extendit peccatori, ut bonum faciat, & sic suorum peccatorum oblitiscatur, eum in modum, quo Herodes habere audiebat conciones S. Joannis, non tamen emendabatur. 2. Deus semper averfatus est dimidiata obsequia: Ananias & Saphira morte puniti sunt, quia partem bonorum suorum Apostolis tradiderunt, alteram partem sibi reservante, taceo innumera alia exempla, &c. Quid ergo agendum? Diliges Dominum Deum tuum ex toto, non dimidio, corde tuo. Petrus receptus est in Apostolatam, cum dixit: Relinquimus omnia, non aliqua. Ita Deo soli servandum! ille solus toto corde amandus! &c. Vide Diez in commun. Conf. conc. 2. n. 6. 7. & seq.

Multi Christiani exiguum habent salutis æquam.

2. Querite primo regnum Dei & justitiam ejus. Matth. 6. Quanto majoris momenti negotium est, tanto magis humana industria conatus omnes in illud convertit: Sic Rex totus quantus versatur in stabilienda corona & sceptro, miles viribus omnibus tendit ad victoriam; Mercator ad lucrum, studiosus ad scientiam, & sic de ceteris. Negotium maximum, propter quod vivimus, est salus animæ! cur ergo negotium hoc negligat, aut languidius tractatur, quam temporales muge? cum tamen eterna Veritas moneat, querite primo regnum Dei? In quo ergo consistit deploranda hæc negligentia? Audiamus! 1. Sanæ Christiani exiguum salutis curam habent, quia parum aut raro de illa cogitant. Indiciunt, quod negotium aliquod curæ nobis sit, ab eo sumimus, si crebro de illo fermocinemur, & inquiramus: Sic Jacob de Labano peregrare vagante pastores interrogat. Joseph querens fratris per aviam, & in via currit. Saul ad querendas asinas transcendit montes & iuga. Quis autem Christianorum est, qui dimidium partem laboris suscipit pro anima! cretissimissimi sunt! omnes in curas temporales abortivi. 2. Quamvis Christiani pretium animæ suæ agnoscant, illud tamen hoc faciunt, nec contra pericula peccati defendunt; nec pro recuperanda gratia laborant. 3. Curam salutis. &

agen-

agenda ferre penitentiam in ultimam senectutem rejiciunt, & huic omnia alia mundi negotia præferunt, quasi vero ad salutis negotium sufficeret unicum momentum. 4. Animam tentationibus, occasionibus, & pereundi periculis ultro obijciunt, & demonem quasi dormientem excitant & provocant. &c. En! tanta est negligentia Christianorum in cura salutis, ut exclamare liceat cum Bernardo: *Unde hæc tam periculosa sepiditas, unde hæc securitas maledicta?* &c. Vide S. Segneri Quadrag. serm. 7. Item Mich. a Calvo conc. 24. §. 2. n. 6.

Servire simul Deo & mundo nemo potest.

3. *Non potestis Deo servire & mammonæ.* Matb. 6. Quemadmodum dies & nox, lupus & ovis, fullo, & carbonarius in una domo non conveniunt; ita affectus sæculi & amor Dei residere non possunt in uno corde. Vis Deum habere iniquilium cordis tui: exeat & ejiciantur affectus terrenæ erga voluptates, honores, & divitias! Vis bonis terrenis replere ac satiare animum? fugiet Deus. Et hoc idem est, quod S. Evangelium nobis insinuat: *Non potestis Deo servire & Mammonæ.* Bona enim terrena, ut ait S. Bernardus, possessa onerant, amata inquinant, amissa cruciant. Id quod nunc demonstratum ibo, in fine patebit, quid conclusionis exinde deducendum sit. 1. Bona terrena possessa onerant: quietem & pacem animi turbant: Anacreon duobus talentis donatus cum duas noctes somnum capere non posset, ea donatozi remisit, addens, plus sibi molestiæ ab his pecuniis, quam lætitiæ causari, &c. 2. Bona terrena amata inquinant: raro enim inveniuntur divitiæ conjunctæ cum pietate; hinc comparantur spinis, quia sicut spinae sunt latibula animalium venenatorum; ita divitiæ sunt receptaculum vitiatorum, &c. 3. Bona terrena amissa cruciant: cum enim avarus ad vitæ terminum devenit, nihil invenit in manibus suis, quantum lætus, quanta afflictio, decumanos labores tota vita sustinuisse pro nihilo! præfertim in iis, qui bona transitoria non nunquam ardentius amarunt, quam æterna, &c. Quid ergo agendum? an opes terrenas abijcienda? non ita: sed si Domino Deo servire cupias, exuendus est terrenus affectus, more sanctorum, qui licet divitiis non abjecerint, tamen animum illis non alligant, & sic libere Deo servant. &c. Vide Tit. Divitiæ: Item Corn. a Lap. in Habacuc c. 2. n. 6.

Dominica XV. post Pentecosten.

Peccatum causa est mortis temporalis, spiritualis & æternæ.

1. *Ecce! defunctus efferebatur filius unicus Matris suæ.* Luc. 7. Filius hic unicus Matris suæ, in urbe Naim, in deliciis, vitiis, & divitiis enutritus, in flore juventutis præconi moeste abreptus, & jam ad tumulum cum luctu comitantis populi deportatus, dicitur fuisse Amalvus S. Magdalene ante conversionem, quæ tunc temporis erat animum offendiculum, & laqueus. (Vide Biblioth. Manf. Tom. 3. Tract. 59. Disc. 11. n. 11.) Fidem relinquo penes auctores. Verum si ita fuit, si familiaritas inter utrumque intercessit, & quidem suspecta & scandalosa, non miror, quod in florida ætate, præmatura strage fuerit prostratus: peccatum enim seminarium est, & acceleratio mortis, & quidem triplicis, uti demonstrandum jam erit. 1. Peccatum est causa *Mortis temporalis*; certum est, quod peccatum primitus introduxit mortem in mundum: ergo hodie retinet potestatem eam accelerandi, & præmature accersendi. *Ne impie agas multum, ne moriaris in tempore non tuo. Iniqui sublatis sunt ante tempus suum,* ait Spiritus Sanctus. Idque vel maxime fit, cum arcana peccatorum mensura a Deo constituta completur. (Vide P. Segneri Manna an. 23. Maji. n. 3.) 2. Peccatum est causa *Mortis spiritualis*. Mors spiritualis est privatio gratiæ sanctificantis, quæ in anima peccatrice cum offensa Dei consistere non potest; sicut cera fluit a facie ignis, ita imago Dei in anima disparet in peccatore. O deplorabile damnum! per peccatum perditur amicitia Dei, meritum thesaurus hæcæternus collectus, jus ad cælestem hereditatem, quæ finis est noster ultimus, &c. 3. Peccatum est causa *Mortis æternæ*, seu damnationis æternæ in inferno. Eheu! an ergo peccatum unicum meretur infinitam penam? Ita est, quia continet malitiam infinitam, dum vilem creaturam præfert infinito. Bono. Vide Tit. Peccatum, &c.

Mors animæ per peccatum infelicio, quam corporis.

2. *Dixit illi: Noli flere.* Luc. 7. Quid est, quod Divinus Mundi Redemptor Matrem flere, & deplorare prohibet unicum

cum filium præmatura morte extinctum? an forsitan solari merentem voluit, etique spem facere resuscitationis, quam mente cogitabat? Ita sentit quidem Ven. Beda! Verum S. Augustinus putat increpationem fuisse Matrem, cui Christus increpationem quasi & dicere voluerit: Impudens mulier, quid lacrymas affundis filio corporaliter mortuo, cui potius si spiritualiter mortuus fuisset, & Dei gratiam per peccatum perdidisset, illacrymari debuisset? *Noli flere!* Non mors corporis, sed potius animæ deploranda est! *Christiana sumus,* ita verba sonant Augustini, *Et tamen plerumque si filius moriatur, plangit illum, si peccet non illum plangit, tunc penitens mortuus luxuriose vivens, quam moriendo luxuriam finiens.* Audite hæc Christiani Parentes! vestra est obligatio, ut majori sollicitudine in filiis præcaveatis mortem animæ, quam corporis! Quare? 1. Mors animæ seu peccatum eripit filiis vestris Dei gratiam, quæ æstimator thesaurus est, quam sint omnia regna mundi! esto igitur quod filiis vestris hereditatem destinatis millies magnæ lenorum florenorum, quid profunt hæc crepundia per mortem brevi peritura: infelicio est filius, si gratiam, pignus hereditatis æternæ, quam hanc temporalem amittit. &c. 2. Mors animæ seu peccatum eripit filiis vestris amicitiam Dei! cum ergo desideratis filios vestros ab omnibus amari & honorari, a Regibus & Principibus ad officia honorifica assumi, cur non viribus omnibus collaboratis, ut illi in servitio, & amicitia Dei perseverent, & ad æternæ gloriæ honores dignitateque assumantur. 3. Mors animæ seu peccatum eripit filiis vestris vitam æternam! cum ergo, cum forte filius ægritudine corripitur, omnem industriam in medicinis & Medicorum consiliis ad ejus convalescentiam adhibetis, & cum forte filius ægritudine & morti iucubuerit, inconditis læmentis ejus læturam deploratis, cur dum vitam æternam peccato amittit, dissimulatis, imo ridetis? O miseri Parentes, quid responderitis suo tempore Divino

Judici hujus incuriæ & negligentie rationem exposcenti? Vidua in Naim deploravit mortem temporalem filii! Sancta Monica deploravit mortem spiritualement sui Augustini! O quam hæc longe prudentius sanctusque quam illa! Vide Bonherba Disc. pro Die Jovis post Dominicam quartam Quadragesimæ. &c.

Mors peccatorum tripliciter infelix est.

3. *Defunctus efferebatur filius unicus Matris.* Luc. 7. Quod Mater desiderit filium utcumque tolerabile, & nihil mali omnino est; quia poterant hæc lacrymæ ex affectu materno, & carnis, sanguinique sensualliter proficisci. Verum si Christus Dominus supra defunctum lacrymas fudisset, cum in modum, quod supra civitatem Hierosolymitanam flevit, id enim vero terribile & luctuosum infelicio mortis signum fuisset. O mi peccator non expedit tibi, ut beatam Sanctorem mortem solum respicias; id enim quodammodo præsumptuosum te reddere potest: intueri potius peccatorum mortem, ut salutariter timere incipias, est enim infelicissima triplici ex causa: 1. Impii in morte angustiantur *ob præteritum*, nempe ob peccata per omnem vitam impudentissime commissa, & nunquam ferè penitentia deplorata, quæ se morientis oculis, animoque cum omnibus circumstantiis offerent. 2. Impii in morte angustiantur *ob præsens*, nempe mundana omnia modo relinquenda. Videbit moriens voluptates, honores, & divitias magno labore comparatas jam nihil sibi proficere, nisi ad majorem tristitiam, & desperationem propter peccata, quorum fuerunt occasio, &c. 3. Impii in morte angustiantur *ob futurum*, id est, Divinum judicium, & dandam rationem de omnibus cogitationibus, verbis & operibus, & jam tinnunt ipsi aures a sententia paulo post audienda, &c. Nihil ex his tribus metuant justi, &! quisquis igitur salvari cupit, differentiam inter mortem justorum, & impiorum sapere consideret, &c. Vide P. Segneri Manna an. 14. Aug. n. 2. Item Barz. Sermon. 57. n. 2. Item Tit. Mors impiorum, &c.

Dominica XVI. post Pentecosten.

Quomodo sanctificanda Festa exemplo Christi.

1. *SI licet Sabbato curare?* Luc. 14. Sabbato Judaico veteris Legis a Christo & ecclesia in nova Lege Dominicam, & sacra Festa substituta, eaque tam honorum operum exercitio, quam suæ malorum sanctificanda esse, nemo est Christianorum, qui ignoret. In hoc maxime laborant, ut rationem, & methodum callcant, qua hæc sanctificationem

nem exercere, & practice profequi possunt. Attendite! edocebo praxim ex ipso Christi Domini agros in Sabbato sanantis exemplo! Quingue infirmos Dei Filios valeant restituit: 1. Hodiernum hydropicum, ubi simul interrogavit Pharisaeus: *Si licet Sabbato curare?* quo factum docuit, die Festo sanandum esse hydropem peccatorum, qua insatiabili siti terrenas voluptates sicut, &c. 2. Die Festo sanavit Christus Dominus multierum spiritu infirmitatis adeo incurvatam, ut sursum respicere non potuerit. Quo docuit, die Festo oculos, qui per totam septimanam ad terram, & res terrenas erant depressi, erigendos esse ad caelum, considerando caelestia & aeterna. 3. Die Festo sanavit Christus manum aridam dicens: *Extende manum tuam.* Quo docuit, die Festo extendendas esse manus ad miseriam, & inopiam pauperum per elemosynas; hinc olim panes per singula Sabbata mutabantur. 4. Die Festo Christus caeco nato visum oculorum restituit, quo docuit, peccatorem, quem sua malitia excacavit, die Festo Dei & rerum aeternarum agnitionem per Verbum Dei recuperare debere. 5. Die festo sanavit Christus paralyticum apud piscinam probaticam, & illi usum membrorum restituit, quo docuit, diebus festis adeundam esse Ecclesiam, tanquam piscinam sanatoriam, ibi abluendas esse peccatorum maculas, excutiendum torporem aedie, & commovendas potentias corporis & animae ad bonorum operum exercitia, &c. Vide Barz. Sermon. 50. §. 3.

In virtute & perfectione Christiana semper ascendendum.

2. *Amice ascende superius.* Luc. 14. Mors est in scholis, ut discipuli ad finem anni scholastici sciscitant pro ascensu, id est, erudita scriptione eorum, quae didicerunt, dignos se probent ad altiores scholae gradum admitti. Sic singulis annis probationem faciunt, & successively ab inferioribus disciplinis ad scientiam Philosophicam, ab hac ad Theologicam aut Juridicam, & demum ad Doctoratus lauream eluctantur. Vita Christiana, talis continua est scriptio pro ascensu! in via salutis semper progrediendum, nunquam sistendum, ita ut quilibet Christianus sibi dictum putet: *Amice ascende superius.* Vultis scire quomodo, & quid exinde concludendum sit? Attendite. Prima virtutis disciplina, in qua ad salutem exco-

li debet Christianus, est *Schola Purgativa!* in qua delicta juventutis per seriam poenitentiam & contritionis lacrymas abluenda, & vita in meliorem constanti emendatione mutanda est. (Vide Tit. Poenitentia, Contritio!) Secunda Disciplina Christiani est *Schola Illuminativa*, in qua ille peccati irreconciliablem odium radicibus cordi imprimere, aeternas virtutes agnoscere, & continuo virtutum exercitio animam excolere debet, &c. (Vide Tit. Virtus.) Tertia Disciplina Christiani est *Schola Uniovis*, in qua anima procul ab omni vicio purgata, & virtutibus exornata, ad unionem cum Deo, per actus perfectissimos amoris, & resignationis cum Divina Voluntate, ad morem sanctorum contendere debet, &c. Unde ergo fit, quod multi Christiani per viginti & amplius annos in eodem tramite stant, peccata diu assuecta non emendant, voluptates mundi praecalament, & nec uno passu in virtute Christiana progrediuntur? Eheu! metuo, ne retrogradantur, & ad finem suae creationis non pertingant. Eja! Christiane! excute torporem, Amice ascende superius! Vide Tit. Virtus, Perfectio Christiani, &c.

De levitatibus & vitis, quibus inhonevantur festa.

3. *Si licet Sabbato curare.* Luc. 14. Quis mihi dixerit, cur & quem in finem in Ecclesia instituta sint Dominice & Festa? Est insolita questio, etiam pueris catecheticis nota! Festa instituta sunt, ut Deo impensus, quam aliis diebus per bona opera serviamus, animam a maculis peccatorum mundemus, & per sacrosancta mysteria illam contra futura pericula praemuniamus; cur ergo tam inusitata quaestione examinamur, ad quid instituta sint Festa? Putavi diabololum fecisse sua, quae olim erant consecrata Deo! Dicit enim, quando praecepta Domini impudentius violantur, quando peccata omnis generis magis crebrescunt, quando mundus, caro & demon insolentius contra Deum cervicem erigunt, quam diebus festis? Dubitatis? convincam, & ita convincam, ut simul obligationes diebus festis obeundas vobis de novo cordi, & memoriae inculcem. 1. Dies Festi honorandi sunt abstinendo a labore servili. In hoc accuratissimi erant Judaei, die Sabbati non preparabant cibos, non colligebant Manna, non facie-

faciebant iter, nec quidquam aliud. Christiani vero passim Festa laboribus profanant. (Vide Tit. Mala observatio Festeorum. Item Paoletti Fer. 3. post Dom. Passion.) 2. Dies Festi honorandi sunt exercendo bona opera, fundendo orationes, faciundo elemosynas, visitando infirmos, instruendo rudes, consolando inermos, & quae sunt similia. Christiani vero nil simile! postquam mane sacro se sequiquadrante interfecerunt, reliquo die stertunt, otantur, confabulantur, ludunt, venantur, putantque se satis honorare Festa, cum nihil mali faciunt. (Vide Tit. Mala observatio Festeorum.) 3. Dies Festi honorandi sunt, plangendo, & fugiendo conscientiam, examinando opera totius septimanae, obire confessionem, fumere SS. Eucharistiam, & similia! Sed quid fit? Eheu! omnino contrarium! quando enim magis redundant popinae, quando magis frequentantur periculosa consortia, quando magis resonant choreae, clamores ebriorum, juramenta, & pugnae rixantium, &c. Quid mirum quod Dominus Deus conqueratur: *Solemmitates vestras odit anima mea;* quia magis luxuriae & dæmoni, quam mihi consecrata videntur, &c. Vide ubi supra! Item la Selve in Quadrag. ser. 3. post Domin. Passionis.

Dominica XVII. post Pentecosten.

De quatuor signis dilectionis Dei.

1. *Diligis Dominum Deum tuum.* Matth. 22. Si omnes Christianos a primo ad ultimum interrogarem: *Diligis Deum?* sine hesitatione omnes responderent: *Diligis!* verum signa amoris non concordant cum responsione; si enim scrutarer corda, aliqua invenirem frigidam, alia tepida, aliqua modice calidam. Quænam ergo sunt signa dilectionis? ponit S. Bonaventura, amorem Dei desumi ex quatuor signis, seu affectionibus animi, videlicet ex sollicitudine cogitationis, ex fortitudine affectionis, ex rethitudine intentionis, & ex promptitudine operationis. Discutiamus singula! 1. *Dilectio* fit prode ex sollicitudine cogitationis; anima enim amans sollicita est quomodo Deum inveniat, teneat, & eidem in omnibus placeat. Surgam, exclamavi sponsa, circuibit civitatem, per vicus & plateas, quaerens, quem diligat anima mea. Ecce! his tribus verbis exprimitur amor: Surgam, circuibit, & qua-

erit: fugit enim anima, mentem a terrenis elevando: circuibit considerando opera & beneficia Dei praesertim Passionis Dominice: Quærit in civitate, id est, in Ecclesia per plateas mandatorum, per vicus consiliorum; & ideo Dominus se nonnunquam occultat, ut ardentius quaeratur, ait S. Bernardus. 2. *Dilectio* fit prode ex fortitudine affectionis, fortis est enim dilectio sicut mors; sicut mortificati non potest, ita nec dilectionis. Bene sponsa rogat: Done me ut signaculum super cor tuum; sicut enim sigillum molli cerae, ita caritas coram per contritionem, & devotionem emollit ita imprimatur, ut eor nihil cogitet, lingua nihil loquatur, manus nihil operetur, nisi ex caritate dilecti. 3. *Dilectio* fit prode ex rethitudine intentionis, rethitudo autem amoris in Deo consistit, ut Deo servias, non timore gebennae, non spe commodi transitorii, sed purissimo amoris affectu. Rectus igitur esto in fuga & odio peccati, rector in operatione virtutis, rethitissimus in intentione erga Deum sine ambagibus creaturarum. 4. *Dilectio* fit prode ex promptitudine operationis. In quo consistit hoc operatio? in observatione mandatorum; qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me: Probatio dilectionis est exhibitio operis: homo non potest diligere Deum, nisi ei uniat, uniri non potest, nisi eum cognoscat, cognoscere non potest, nisi tribus animæ potentis, memoria, intellectu, & voluntate in eum tendat, &c.

De qualitatibus amoris Divini.

2. *Diligis Dominum Deum tuum.* Matth. 22. Quod de se bonum, & amabile est, necessario naturæ instinctu amamus: sic amamus Parentes, ut vitæ nostræ, & educationis auctores, amamus Principes & Reges, ut patriæ tutelam, & defensores, & quanto quod melius est, tanto magis illi amorem nostrum consecramus. Cum igitur Dominus Deus summum bonum sit, omnium bonorum fons, & origo, qui omnem creaturarum bonitatem infinito excessu complectitur, amandus est super omnia, ita ut illius voluntatem in omnibus facere, de illius felicitate immensum gaudere, & potius vitam, sanguinem, totumque mundum, quam illius amorem, totumque perdere parati sumus. Sed quomodo amor Dei constitutus esse debet? Idem modo explicabitur. 1. Amor Dei debet esse Integer, seu purus, sine admixto crea-

turarum seu rerum sensibilem affectu : Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, non dimidiato; sicut Arca & Dagon in uno templo simul commorari non poterant; ita Deus in uno corde profanum amorem non sustinet; amari vult, prout æquissimum est, super omnes creaturas, non patitur rivalem. (Vide P. Segneri Disc. 7. n. 5. 6. & 7.) 2. Amor Dei debet esse *constans*, non vacillans, non alterans, sed æmulus amoris beatifici, qui perennat in omnem æternitatem. Sunt aliqui male Christiani, inlar vertumini inconstantes, hodie calidi, cras frigidi, nunc Deum, nunc mundum amantes, nunc templum, nunc lanapar frequentantes, quorum amor coram Deo abominabilis est. (Vide P. Segneri ibidem n. 3.) 3. Amor Dei debet esse *perfectus*, purus, & summius appetitiue, comparative, & terminative, non mixtus & maculosus; ideo Christus Dominus in Pantheo Romano noluit collocari; quia totum cor sibi solum vendicat, & non sustinet similem. Minus te Domine amat qui aliqui amat, quod propter te non amat, ait S. Augustinus. Si denique nosse cupias, in quo revera amor Dei consistat: an in interno affectu animi, aut externo bonorum operum exercitio? Respondeo, consistit principaliter in fuga peccati, & observatione mandatorum: Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est qui diligit me! Vide Lohner Biblioth. Verb. Caritas §. 3. n. 12. Item P. Segneri ubi supra n. 8. Item Manna an. 28. Julii &c.

Quomodo Christianus proximum diligere debeat, sicut seipsum.

3. Diliges proximum tuum sicut teipsum. Mensura amoris Divini est infinita, nempe ipse Deus infinite amabilis: mensura vero amoris proximi est quilibet sibi ipsi; non enim dicitur, diliges proximum tuum ex toto corde tuo, sed, diliges proximum tuum sicut teipsum: consequenter amor proximi in eo consistit, ut quidquid mihi gratum & optabile ab aliis fieri pretendat, id amore Dei proximo pariter exhibere studeam, in bonis famæ, in bonis fortune, & in bonis animæ. Loquamur tripartita explicatione. 1. Quid mihi gratum & optabile desidero in *Boni famæ*? Respondeo, ut omnes bene de me sentiant, & si forte in delictum gravem prolapsus sum, id alii silentio celare, & occultare contendant. En! idipsum proximo lege caritatis debes! crede illum

optimum Christianum, & coram Deo fofan te meliorem! O quam pauci sunt, qui id sibi dictum putent! Judas fuit inconfessus adulter, & tamen forem Thamar condemnavit ad ignem, quia putavit illam esse prægnantem ab alio. (Vide Trauner Gallus Cantans anno 4. c. 6. num. 3. Item Stapleton. Dom. 12. Pent. Text. 6.) 2. Quid mihi gratum & optabile desidero in *Boni fortune*? Respondeo: Ut omnes in inopia, in infortunio, in infirmitate mihi succurrant: En! idipsum proximo tuum præstare debes! (Vide Tit. Caritas proximi, Eleemofyna.) 3. Quid mihi gratum, & optabile desidero in *Boni animæ*? Respondeo, ut omnes errantem me corrigant, rudem instruant, a scandalis mihi parcant! En! idipsum proximo tuo debes, errantem didiceret corrigere, aut si cetera non profuerint, ad Superiorem causam correctionis deferre, instruere, & præsertim illi a scandalo parere teneris &c. O quam pauci sunt, qui proximum amant sicut seipsum! Rex David, occisor Uriæ, statim ad mortem condemnavit, qui ovem pauperi rapuit, quamdiu putavit delictum esse alienum, &c. Vide. Tit. Caritas proximi, Correctio fraterna, Scandalum, &c.

Dominica XVIII. post Pentecosten.

Occasio, & familiaritas mala sunt causarum malorum peccatorum.

1. *Urge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam, Matt. 9.* Confiteri, & non emendari, penitentiam hodie agere & cras in pristina peccata relabi, reconciliari cum Deo & de novo se submittere jugo diaboli, quam abominabilis inconstancia inter Christianos! & unde ista? quæ causa? Ansim dicere, quia non faciunt, quod Christus hodie præcepit paralytico, non tollunt lectum suum, non vadunt in domum suam! Quid intelligitur per lectum? intelligitur occasio pessima! quid per domum? intelligitur solitudo a consortio periculoso aliena! ex eo enim fiunt innumeri in peccata pristina relapsus, quia occasio mala non declinatur, & solitudo domestica non amatur! Audiamus utrumque! 1. Ex eo enim fiunt innumeri in peccata, & nulla sit emendatio post penitentiam, quia occasio non declinatur; Sicut Lucas. mandato Dei debebat destrui, quia fuit occasio idololatriæ, ita occasiones tolli debent, quia sunt irritamenta scelerum.

Exper-

Experti sunt Israelitæ qui putabant post quinque steriles annos se redituros in patriam, & deintra centenos in Ægypto perdurarent, ac infantes genuerunt. Dicit forte, adibocasionem, sed non peccabo! Erras! id enim majus foret miraculum, quam quo pueri Hebræi conservati sunt in fornace ardente. (Vide Barz. Serm. 41. n. 11. Item Serm. 45. n. 18. Item Serm. 58. n. 11. & n. 39.) 2. Committuntur innumera peccata, & etiam post penitentiam nulla sit emendatio, quia cordi non habetur alterum monitum: Vade in domum tuam, id est, quia solitudo domestica negligitur, & familiaritates periculose queruntur, quæ tamen declinandæ sunt, cum omni cautela & sollicitudine (Vide Barz. Serm. 62. n. 34.) Sara prudentissima femina, ubi vidit Ismaelem cum Isacco ludere, statim petiit ab Abrahamo, ut Ismael ejiciatur e domo; quia ludus erat impudens & lascivus. Parem in modum abruptendæ, & fugiendæ sunt familiaritates, choreæ, convivia, popina & conventicula, quæ sunt fomenta impudentiæ (Vide Barz. Serm. 35. n. 29. Item Serm. 36. n. 17. & seq.) Dices: Personæ illæ sunt mihi amicitia junctæ! Quid tum? si pes tuus, vel oculus tuus scandalizat te, abscindere & erueri illum ac projicere abs te debes, quanto magis amicum scandalosum! Vide Barz. Serm. 58. n. 32. & ibidem §. 9.

Paralyfis designat acediam.

2. *Offerebant ei paralyticum jacentem in lecto.* Paralyfis morbus est in paucis noxius, & miserabilis; quia hominem toto corpore, & membris omnibus inhabilem reddit ad omnes actiones humanas. Verum nocentior adhuc est paralyfis spiritualis, quia animam cum omnibus potentiis, memoria, intellectu, & voluntate insensuat, & ineptam reddit ad Dei servitium! Quænam est hæc paralyfis spiritualis? Est acedia, & languor in obsequio Divino. Audite comparationem. 1. Sicut paralyfis oritur ex frigore, & crassis humoribus, quibus nervi obducuntur: ita acedia originem capit ex spirituali frigore, & defectu caritatis. 2. Sicut paralyfis nervos solvit, atque hominem insensibilem, ac impotentem reddit; ita acedia animam, & virtutum habitus omnes eneruat ac torpescere facit. 3. Sicut paralyfis sequitur ad affluxum phlegmatis, ita acedia ad carnis voluptates. 4. Sicut paralyfis est totius corporis & membrorum

apoplexia: ita acedia hebetat omnes animæ potentias, earumque operationes. 5. Sicut paralyfis corpus ponderosum ac plumbeum facit: ita acedia mentem stupidam reddit, hinc otium, somnus, languor & tepiditas. 6. Sicut paralyfis maxime contingit senibus, ita acedia veteranis, cum primævus ardor deseruit. Vide Corn. a Lap. in Matth. c. 9. v. 8. Quid autem remediis huic morbo? calor optimum remedium. Ita acediosis conducit 1. calor Solis, id est, consideratio Misericordie & justitiæ Divinæ. 2. Conducit calor ignis purgatorii. His remediis, quosquis non excitatur ad operationes salutares, pro conclamato habendus est! &c.

Peccatum est fons & origo omnium malorum.

3. *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua.* Observatu dignissimum est, quod Christus Dominus hodiernum paralyticum prius animam, quam corpore sanavit. Rogabatur sanare miserum, & Dei Filius respondit: Fili remittuntur tibi peccata! quid hoc rei? nimirum egit. Christus sicut experti Medici, qui prius radicem morbi tollunt, quam morbum sanent. Peccatum radix est omnium malorum; igitur prius animam a peccato, quam corpus a morbo liberare voluit. Remittuntur tibi peccata. Non creditis, peccatum esse radicem omnium malorum? Demonstro. Inprimis Peccatum Originale, a Protoparentibus commissum omnibus malis portam aperuit, & omnes posteros infelices reddidit: per hoc peccatum homo contraxit rebellionem concupiscentiæ, infirmitatem carnis, & amorem proprium, qui est fomes, & fons perditionis innumerabilium animarum. (Vide Sanchez Regn. Dei p. 2. c. 2.) Secundo, Peccatum publicum est causa calamitatis publicæ, belli, famis, petis aliorumque malorum. Multæ civitates & Republicæ perierunt, sed perierunt tunc, cum malitia peccantium transiit in mores populi. (Vide Barz. Serm. 63. n. 12. Et Menoch. cent. 10. c. 59.) 3. Peccatum privatum etiam Divinam maledictionem, & omnia mala in domum & familiam, ubi committitur, inducit. De iis, qui lingua contra Deum peccant, dicit Spiritus Sanctus: *Separatum patens est gustum eorum*; sicut enim sepulcrum non claufum sed apertum cadaveroso fetore aerem intoxicat, eosque qui e vicinia habitant, variis morbis